

Før for altid

Line Sølvhøj Johansson

© 2025

Forlag: Hi Reader, Danmark, hireader.dk

Redaktør: Katja Berger

Korrektur: Vestergaard Litteratur

Omslag og layout: Simon Zander, simonzander.dk

Tryk: Scandinavian Book, Aarhus

1. udgave, 1. oplag 2025

ISBN 978-87-94320-64-1

Det er ikke tilladt at kopiere fra denne bog uden tilladelse fra forlaget. Det er tilladt at citere med kildeangivelse i anmeldelser.

FØR FOR ALTID

LINE SØLVHØJ JOHANSSON

HI READER

*There is a crack, a crack in everything.
That's how the light gets in.*

Leonard Cohen

Jeg ånder lettet op, da jeg ser dem forude, for det betyder, at køreprøven endelig er ved at være overstået. Jeg strammer grebet om rattet og koncentrerer mig. Alligevel glider mit blik fra vejen og over på Amalie. Hun står ved siden af vores kørelærer og holder de krydsede fingre op foran sit ansigt. Idet hun genkender bilen, jeg kommer kørende i, begynder hun at lave små, urolige hop på stedet. På den anden side af vores kørelærer står mor. Forbavselsen over at se hende suser gennem min krop. Jeg anede ikke, at hun ville komme. Da jeg tog hjemmefra, sagde hun ikke noget om det – bare 'Held og lykke med køreprøven'.

Jeg retter blikket tilbage på vejen. Da jeg nærmer mig parkeringspladsen, tjekker jeg bakspejlet, derefter det højre sidespejl, og til sidst kigger jeg over højre skulder. Jeg slår blinklyset til, tjekker om vejen er fri, drejer ind foran køreskolen og puster tungt ud, så snart jeg kan parkere bilen, og det er overstået. Nervøsiteten har plantet store, fugtige skjolder i mine armhuler, og mit hjerte dunker helt ud i fingerspidserne.

"Det gik fint," siger manden ved siden af mig, som jeg har glemt, hvad hedder. "Du skal bare lige huske at bruge spejlene noget mere og blinke i god tid." Han smiler og rækker hånden frem mod mig. "Tillykke, du har bestået."

"Hvad?" Jeg ser på ham.

"Du har bestået køreprøven," gentager han.

"Mener du det?" Jeg spærre øjnene op.

Han mener det. Han trækker i hvert fald ikke hånden til sig, og jeg efterlader et svedigt håndaftryk i hans.

”Så skal jeg bare lige udfylde de her papirer, så du kan få dit kørekort.” Han begynder at notere noget på en blok.

Mit kørekort! Det lyder helt skørt. Mig med et kørekort. Alle de drømme, der venter forude, alle de kilometer. Amalie og jeg har allerede aftalt med mine forældre, at hvis vi øver vores kørsel rigtig meget, må vi låne en af deres biler og køre på roadtrip næste sommer, når vi begge er fyldt 18.

”Således.” Han river papirlappen af blokken. ”Det endelige kørekort kommer med posten inden for to måneder. Det her er dit midlertidige kørekort indtil da.”

”Tak,” svarer jeg og tager imod papirlappen. En lap til friheden. Et adrenalinsus farer gennem mig ved tanken.

Han sender mig et nik som tegn på, at vi er færdige. Jeg knuger papirlappen, og vi stiger ud af bilen samtidig.

”Bestod du?” spørger Amalie, stadig med krydsede fingre.

Mor ser på mig på den der måde, hun altid gør, når der er noget, jeg er usikker på. Som om hendes øjne siger: Jeg tror på dig. Jeg smiler og holder det lille stykke papir frem.

Amalie giver et jubelhvin fra sig og kaster sig om halsen på mig, mens mor får fugtige øjne og mimer ’Tillykke’.

Da vi har sagt farvel til både kørelæreren og den køreprøvesagkyndige, vender jeg mig rundt og ser på mor. Hun lægger hovedet på skrå, og smilet på hendes røde læber bliver endnu større.

”Jeg vidste ikke, at du ville komme,” siger jeg.

”Gjorde du ikke?” Hun stiller sin taske på jorden og trækker mig ind til sig i et kram. Den ikoniske duft fra hendes lyserøde flakon snor sig omkring mig. ”Jeg er så stolt af dig. Min store pige, tænk, at du nu har kørekort – at I begge er blevet så store.” Hun slipper sit greb om mig og ser skiftevis på mig og Amalie.

"Jeg troede, jeg ville dumpe – jeg var virkelig nervøs." Jeg peger mod svedpletterne på min bluse.

"*Dig* nervøs? Du er altså langt bedre til at køre, end jeg er," siger Amalie. "Hvis der var nogen, der skulle dumpe, var det mig."

"Men ingen af os dumpede," smiler jeg og finder telefonen i min taske. "Jeg ringer lige til min far. Han er sikkert ved at dø efter at høre, om jeg har bestået."

Telefonen når kun at ringe én gang, før han besvarer opkaldet.

"Hvordan er det gået?" Hans stemme er ivrig.

"Godt. Jeg bestod." Det gør mig næsten helt euforisk at sige det højt.

"Sådan!" jubler han. "Var du meget nervøs?"

"Njah, lidt. Amalie bestod også. Hun var oppe lige før mig."

"Ej, hvor er det godt. Hils og sig tillykke, ikke?"

"Det skal jeg nok."

Da jeg har sagt farvel til far, lægger jeg telefonen tilbage i tasken.

"Skal vi ikke fejre det?" spørger Amalie. "Vi fortjener en iskaffe med dobbelt karamelsirup."

"Enig," siger jeg og ser på mor. "Amalie og jeg tager ind til byen og fejrer det. Jeg kommer hjem og spiser."

"God idé." Mor hiver en krøllet hundredkroneseddel op fra lommen. "Her er lidt at fejre for."

"Tak." Amalie og jeg siger det næsten i kor.

"Nå, men så vil jeg køre hjem igen," smiler mor og vender sig for at gå over til bilen, der holder parkeret et stykke væk.

"Hov, din taske." Amalie peger på mors taske, der står på fliserne.

"Åh, tak," griner hun. "Den havde jeg nær glemt."

Vi går fra parkeringspladsen og ind mod torvet. Der er ikke mange biler på gaden. Folk er tilbage på job efter sommerferien, og på mandag er vores ferie også slut. Så er vi opgraderet til version 2.g og endda med kørekort.

”Det er fucking crazy, at vi nu kan køre bil.” Amalie giver min arm et lille klem. ”Jeg ved ikke engang, om jeg tør.”

”Hvorfor?”

Hun trækker på skuldrene.

”Er det ikke lidt underligt, at vi bare kan sætte os ind i en bil og køre? Jeg føler altså ikke, at jeg har 100 procent kontrol over den, bare fordi jeg har fået kørekort.”

”Men der sker jo ikke noget,” svarer jeg. ”Så længe der er en med over 18 år, er der ikke noget at være nervøs for.”

”Men alligevel – skal den person så bare trække i håndbremsen, hvis det er ved at gå galt? Altså, helt seriøst, hvad skal den person gøre?”

”Det kommer ikke til at gå galt, og nu skal vi bare i gang med at planlægge vores roadtrip.” Jeg stikker en albue i siden på hende, og vi griner.